

[Mads Eg Damgaard.]

mange redegørelser, oplysninger og i øvrigt alle mulige slags hæfter og tryksager, der kommer. Mange er trykt på det fineste glitrede papir og flot indbundet. De strækker sig fra beretninger om havnenes drift til beretninger om sygekasser og alt muligt andet, mere eller mindre, velsagtens i det store og hele udgivet for offentlige midler. Postvæsenet har jo da også nok at slæbe rundt med i forvejen.

Måske burde man lade rationaliseringsrådet og dets departement se nærmere på det, for jeg tror, der er mange, som slet ikke får læst disse beretninger; de havner i alt væsentligt i folks papirkurve.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Knud Nielsen* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren redegøre for omfanget af forsinkelserne i udbetalingerne fra statens uddannelsesstøtte, for årsagerne hertil og for de nedskæringer, der er sket i støtten til de uddannelsessøgende, der tidligere var placeret under videregående uddannelser, men nu henhører under elevuddannelser?“

Skriftlig begrundelse:

Ved gennemførelsen af ministerens såkaldte reform af uddannelsesstøtten i foråret 1970 blev der bebudet en personaleudvidelse samt en forenkling og rationalisering af administrationen, bl. a. ved anvendelse af EDB.

Det forekommer derfor forbløffende, at administrationen med øgede omkostninger nu åbenbart fungerer dårligere end tidligere, hvilket har til følge, at de uddannelsessøgende sættes i meget alvorlige vanskeligheder og til skade for deres uddannelse må søge arbejde ved siden af for at dække leveomkostningerne.

Knud Nielsen: Det vil sikkert ikke overraske undervisningsministeren, at de ændringer i uddannelsesstøtten, der fandt sted

i foråret, efter min opfattelse ikke fortjener betegnelsen reform. Hvis det var en reform, var det i hvert fald kun en teknisk reform, og nu viser det sig så, at heller ikke teknikken til trods for den udvidelse og fordyrelse af administrationen, der er sket, fungerer, som den skal. Der har landet over været store forsinkelser i udbetalingerne fra statens uddannelsesstøtte, og det har sat mange uddannelsessøgende i en meget vanskelig situation. Nogle af dem har måttet tage arbejde ved siden af for at klare dagen og vejen, og det er naturligvis til skade for uddannelsen.

Principielt må det være sådan, at støttemodtagerne helt sikkert kan regne med at få støtten udbetalt på bestemte tidspunkter. Det falder naturligt at sammenligne med lønuddbetalingerne i en virksomhed. Hvad ville der ske, hvis de ansatte i en virksomhed ikke fik deres løn udbetalt til tiden? Der ville ske det, at de ville forlade virksomheden. Hvis reaktionen på den forsinkede udbetaling er den samme på vore undervisningsinstitutioner, ville det måske løse et af ministerens meget aktuelle problemer ved at tjene som reguleringsfaktor med hensyn til adgangen til de højere uddannelser. Det er dog trods alt næppe ministerens hensigt.

Når jeg også har bedt om en redegørelse for de nedskæringer, der er sket i støtten til de uddannelsessøgende, der tidligere var placeret under videregående uddannelser, men nu henhører under elevuddannelser, er det, fordi jeg er opmærksom på, at disse nedskæringer er meget store og rammer mange hårdt. Som et enkelt eksempel kan jeg nævne, at for en ugift og hjemmeboende elev i denne kategori med en forældreindkomst på 14.000 kr. er der tale om en forringelse af støtten på så meget som 2.100 kr. om året. Det drejer sig om de 16—19-åriges faglige grunduddannelser, som jeg forstår i øjeblikket har ministerens særlige interesse og bevågenhed, og jeg håber derfor, at ministeren vil benytte den bemyndigelse, han har, til at rette situationen op og bringe støtten op på det tidligere niveau.